

Lovas István

Válasz Jávor Bélának

my: publicanika

JÁVOR BÉLA szelídségre intő javaslatát a nagy magyar matematikusnak, von Neumannnak (Neumann Jánosnak) a harmincas években kidolgozott játékelmélete és John Maynard Smithnek, a nehezen túlbecsülhető brit biológusnak a fejlődésről kidolgozott teóriája fényében megvizsgálva meglehetősen kétségbeejtő következtetésre jutottam. Ugyanis mintha az előbbiek Jávor Bélánál meggyőzőbben érvelnének. A „radikális” magatartás mellett.

Nézzük akkor.

• Darwin, mint emlékeztetés, a természetes kiválasztódás mechanizmusát írta le, mely szerint – most egyszerűsítsünk – a legtöbb ember kedves és tisztességes. Csakhogy a játékelmélet azt mutatja, hogy a kedves és tisztességes emberek szükségszerűen veszítenek a durvakkal és tisztességtelenekkel szemben, akiket mind Darwin, mind a nála jóval korábbi Hobbes a jelen-tésében oly gazdag „nasty” szóval jelölt. Nyilván emlékszünk Hobbes halhatatlan mondatára, amely szerint az ilyen emberek miatt az élet rövid, magányos és brutális („life is short, solitary, and brutish”). Hát még nálunk!

Ha megnézzük a galambok és a héják társadalmát – amit Maynard Smith különös előszeretettel elemzett –, akkor kiderül: a legalapvetőbb játék a túlélés, majd pedig a sorban ezt követi a gyermekutódok nemzése. Ha ebben az alapvető játékban mindannyian békésen, aranyosan és együttműködően viselkedünk, akár az egymást szerető galambokat ábrázoló hímezések, akkor hatalmasra tárjuk a kaput olyan egyéneknek, akik héjaként viselkednek. A galambok a galambok társadalmában szorgosan dolgoznak, békés világukat kellemessé téve, ameddig be nem repülnek a héják, akik mindazt elveszik, amit a galambok létrehoztak. A galambtársadalom ideális társadalom, csupán az a baja, hogy a kívülről jövő héjakat ellenállhatatlanul vonzza. Maynard Smith azt állítja, hogy a héjájának nem feltétlenül kívülről kell jönniük, megteremnek azok a galambtársadalomban is. Például valamilyen genetikai mutáció révén, ami agresszív galambváltozatot, vagyis héjaszerűen viselkedő galambokat hoz létre. Az emberekben pedig rugalmas magatartást, amely lehetővé teszi a választást. Például azt, hogy a másíknak vagy egy csokor virágot nyújtunk át, vagy beverjük a fejét. A játékelmélet tovább visz bennünket egy lépéssel. Mégpedig egy optimista lépéssel. Ugyanis azt mondja, hogy egy idő után a héják már nem hízhatnak tovább, bármennyire prédaéhesek, és a galambok bármennyire galamblelkűek, mert egyre agresszívabb magatartásuk egyes galambokból kezd mind agresszívabb magatartást kiváltani, ennek következtében kemény harcra kerül sor, amiben a héják abszolút vesztesékké válnak.

Nos, „radikális” kollégáimmal együtt mi azt szeretnénk, ha a héják uralma a lehető leghamarabb véget érne. Agresszivitásunk abban áll, hogy elmondjuk, Smitht követve: a kívülről bennünket megtámadó héják vagy genetikailag mutáns galambok ki akarnak bennünket csinálni. Ez bűnünk lényege. De kezdjük inkább a kályhától.

Franciaországból visszatérve, ahol a hetilapok terén a *Le Nouvel Observateur*tól a *L'Express*ig a skála a normálistól a normálisig terjed, nehéz megérteni, hogy a *Heti Válasz*, amelynek mintegy 7-8 hónapja vagyok rendszeres olvasója, miért publikálta Jávor Béla levelét (2003. augusztus 1.). Ha csak azért, hogy Jávornak komfortérzetet okozzon, akkor az ilyen altruizmus emberileg ugyan érthető, de professzionálisan megengedhetetlen. Ugyanis a világ nyugati fertályán gyógyszeres, a baj el nem múltával pedig inkább intézményi kezelést ajánlanak olyanoknak, akiknél ellenfeleikre alkalmazva ilyen, már *Gorbacsov* idején sem leírható mondatok szerepelnek: „Nézz meg már valaki (akinek erre még van lehetősége), van ezeknek vadászenedélyük? S ha igen, ki írta azt alá?” Egy ilyen írás a civilizált világ hetilapjaiban egyszerűen nem kapna helyet. Ugyanis nem posztkommunista diskurzusban alaptétel, hogy az újságírás nem engedély, hanem médium kell. A bírálathoz sem. Jávortól sem kérünk vadászenedélyt, amikor ránk tüzel. Mint a Nemzeti Kör más tagjaitól sem, amikor puskájuk csövét immár hónapok óta a jobboldal térfelén mozgó pontok kötik le.

(Szeretném jelezni, hogy ezt a választ, eléggé el nem ítélt módon, ismét csak vadászenedély nélkül írtam. Már csak azért is, mert ha Jávor úr és én egyszerre folyamodnánk egy nem létező, balliberális médiahatósághoz vadászenedélyért, attól tartok, nem Jávor úr húzná a rövidebbet, vagyis az írásra való jogosítvány megtagadását.)

Igazán nehéz dolga van a magamfajta „radikálisnak” olyan kritikusokkal vitázni, akik magukat a polgári mérsékletesség etalonjának állítják be, mint Jávor, *Solymosi* és társaik, holott az írásaikra vetett futó pillantás is antidemokratikus és autoriter jegyeket mutat. Nemcsak abban, hogy Jávor az írást egy demokratikus társadalomban engedélyhez kötné, de abban is, hogy nemzeti körös társa, *Solymosi Frigyes* például ismételtén dicsekszik, amiért egy pártot, a MIÉP-et, már korábban megszüntetni javasolta, és panaszkodik, hogy e briliáns ötletét senki nem akarta megfogadni. Apropó, antidemokratikus ötletek: a MIÉP helyett nem kellene inkább az MSZP-t vagy az SZDSZ-t betiltani, hiszen az utóbbiak mérhetetlenül nagyobb kárt okoznak.

A „radikális” újságírók egyébként soha nem merészkednek el oly szélsőségekbe, mint mérsékletre intő bírálók. Ők nem akarnak senkinek az írásfelhatalmazó jogosítványát megvizsgálni, és nem akarnak betiltani például olyan egyesüléseket, mint a Nemzeti Kör (és társai), amelynek tevékenysége különösen nagy örömet és hasznót okoz a másik oldalnak. Az, hogy *Martonyi János*t és *Kádár Bélát* épp most magas kitüntetésben részesítette a D-209 kormánya, annak némi üzenetértéke van: a másik oldal ugyanis nem esik abba a hibába, hogy azokat tüntetné ki, akiket a saját érdekeikre nézve igazán veszélyeseknek tartanak. Ők *Makovecz Imrét* vagy *Papp Lajost* soha nem tüntetné ki. Nem ment el a józan eszük. Pontosan tudják, mi és ki árt, valamint hogy mi és ki használ nekik. Így a radikális újságírókat sem tüntetné ki soha, akiket inkább levadásznak a képernyőkről, mint azt a New York-i Freedom House éves jelentésében rosszállón meg is jegyezte. És helyükre olyan együtttest ültetnek, amely mérsékelt értekezésének teljes szövegét a hitgyülekezetes, szél-

sőségesen antidemokratikus, cionista hetilap rendszeresen közöl. Nyilván nem mazochizmusból.

De hadd kezdjem Jávor Béla cikke summázatával, az utolsó bekezdéssel, amelyben, implicite, gyakorlatilag be kívánja tiltani a teljes jobboldali újságírást. Ugyanis abban, szerinte, *Mikszáth Kálmán*ok és *Móra Ferenc*ek kellene.

Most ismét szakadjunk ki a jávori és hazai koordinátsziszterből. Képzeljük el, bármily nehéz is, hogy ha például a német *Die Zeit* című hetilap egy Jávoréhoz hasonló írást közölne, amely úgy dorongolná le a neki nem tetsző német újságírókat, hogy helyettük *Thomas Mann*okat és *Heinrich Böll*öket követelne, a *Die Zeit* évtizedeken át felépített tekintélye egy csapásra megszűnne. Ugyanis Mikszáth, Móra, Mann vagy Böll elsősorban szépíró és megismételhetetlen. Mint *Tasso*,

Shakespeare vagy *Gide*. De ha már Mikszáth és Móra, miért ne *Ady*, akinél a *Tisza István*-ról írt „vad geszti bolond” a visszafogott kritikát képviselte; miért nem *Krúdy*, például *A bolsi* című írásával; avagy miért nem *Herczeg Ferenc*, aki az *Arcképekben* küldte el *Károlyi Mihály*t úgy, ahogy kellett, és oda, ahová köllött. És ha Mikszáth és Móra reinkarnációjára várnánk, Jávornak csak a balliberális lapok maradnának, ahol nem követelnek *Kassá*kat, de akár *Jászi Oszkár*t az egyenőtlenség *Várkonyi Tibor*, vagy *József Attila*t a szirupos propagátor, *Bolgár György* helyett. A másik oldalon is hozott anyagból főznek. Én úgy érzem, szemben az ottani kínálattal, nálunk a hozott anyag igazán nem rossz: húsz év múlva érzésem szerint *Kristóf Attila*, *Csontos János*, *Ugró Miklós*, *Csermely Péter*, a rabelais-i vénájú *Pilhál György*, netán sajtóklubbeli társaim és ki tudja, hányan lesznek még a maiak közül a publicisztikai tananyagok; a riport műfaja *Lukács Csabával*, a tényfeltárásé pedig *Torkos Matild*dal és *D. Horváth Gáborral* azonosul majd (bocsánat az említetlenül maradt, nagyon jó újságírókért). Jelenkori Mikszáthok és Mórak híján. De ha ez Jávor Bélát nem nyugtatja meg, jogosult a kérdés feltevése: vajon mit tett ő és a Nemzeti Kör egy olyan képzés megindításáért, ahol Mikszáthokat és Mórásokat nevelnek, akik átveszik a „radikális” újságírók helyét?

De nem is ez az érdekes. Hanem az, hogy mérhetetlenül unalmas, kínos és megalázó ez a polémia. Hiszen Magyarországot akarja a civilizált világ egyetlen olyan országává változtatni, ahol a sajtópalettáról hiányoznának azok a hangok, amelyeket ők radikálisnak ítélnék. És Magyarországot akarja a civilizált világ egyetlen olyan országává tenni, ahol a sajtópalettáról csak a jobboldalon hiányoznának a nekik túl kemény hangok. Akkor, amikor a teljes balliberális oldal máig magasztalja a Magyar Narancs-stílust, a rendszerváltás igazi publicisztikai avantgárdjaként ünnepeelve. Igen, a *Soros*, majd a *Postabank* által támogatott *Magyar Narancs*ot, ahol a „szopj le, mami”, a „húzzanak el a faszba” (mármint a *Boross-kormány*), „szétverni a kibaszott szájakat” címek hemzsegne, és ahol a pápa első magyarországi látogatásakor a „cápa” eljövételét „ünnepezték” anélkül, hogy a balliberális oldal, *George Soros* vagy *Princz* egyszer is számolta volna, hogy mindaz a mocskok, rágalom és hazudozás, ami ott megjelent jobboldali kormányokról és politikusokról,

hány szavazatot „vitt” volna el az SZDSZ-től vagy az SZDSZ-érlélmű újságírók által imázssilag gondozott MSZP-től. (*Vásárhelyi Mária* felmérése szerint a helyi újságírók szinte teljes egésze SZDSZ-szimpatizáns.)

Vagyis feltehetjük a kérdést: vajon a másik oldal e vokskalkulus szerint ítéli-e meg saját ordenáré hangjai értékét, amelyek messze túlszárnyalják a „radikálisnak” tekintett jobboldali újságírók legdurvább jelzőit?

Természetesen nehéz olyan emberekkel szót érteni abban, hogy a héják harcmódora galambizmust már csak a túlélés szempontjából sem enged meg, akik közelebb (hogy finom legyek) érzik magukat a másik oldalhoz, mint a mienkhez. Bizonyíték:

„Megtisztelő számomra, hogy *Esterházy Péter*, a társadalmunkat, a politikát számos szempontból másképpen látó írónk figyelmet szentelt... a *Magyar Nemzetben* megjelent cikkemnek. Eredetileg azt akartam írni, hogy a másik oldalon álló, ezt azonban módosítottam, mivel valójában egyáltalában nem vagyok benne biztos, hogy mi teljesen külön oldalon állnánk” (*Solymosi Frigyes* akadémikus, a Nemzeti Kör tagja a *Soros-féle Élet és Irodalom* 2003. augusztus 15-i számában). Most pedig következzen egy látszólag nem idetartozó találós kérdés, amelyről – nem akarom csigázni a kedélyeket – hamarosan kiderül, hogy nagyon is idetartozik. Vajon a Nemzeti Kör becses tagjai, *Solymosi*tól *Osváthig* mit tartanának egy olyan publicistáról, aki a következő szöveget kanyarítaná egy jobboldali lapban: „A csokorba kötött zsidót szétbontjuk, és éles késsel ferdén visszavágjuk. Kivétel a fásszárúak, mert azokat törjük vagy kalapáccsal zúzzuk... Tanácsosabb fajtisza zsidót beszerezni, mint valami bizonytalan származású zsidót!... Öreg zsidót ne vegyünk! Évente kétszer fürösszük, semmiképpen se többször... Ami a pelenkázást illeti, legjobb a zsidót minden étkezés előtt tisztába tenni. Szoptatás 3 óránként... A rágalmaktól zsidó minősége alig változik, az esetleges vizeletfoltokkal ne törődj, bazmeg.” Nos, a „zsidó”-t „magyar”-ral behelyettesítve megkapjuk *Esterházy Így gondozd a magyarodat* című írását, amelyet a közszolgálati rádió megszámálhatatlan ismétlésben olvasott fel az antalli örökség megtestesülésének korszakában, vagyis magának az antalli kormányzásnak idején.

Ezen idézetek olvastán talán érthető, hogy a jobboldali „radikális” publicisták miért nem lehetnek azon az oldalon, amelyhez a Nemzeti Kör egyes tagjai oly erős affinitást éreznek, és amelytől a jobboldal bíralt publicistáit áthághatatlan árok választja el. De hogy ne beszéljek mások nevében: a magam részéről hadd szögezzem le: aki a „csokorba kötött magyart” „visszavágja” vagy „kalapáccsal zúzza”, az tőlem éppen olyan távol áll a másik oldalon (ott, ahol *Esterházy* és *Solymosi*), mint minden egészséges romántól vagy zsidótól az, aki saját népe tagjait akarja „visszavágni”. Megjegyzem: én azokat a románokat sem szeretem, akik a magyarokat, vagy azon szlovákokat, akik a cseheket akarják kalapáccsal péppé zúzni. Liberális toleranciám ebben véges. De a zúzó himpellér – *Esterházy* – ahhoz természetesen gyáva, hogy a visszametszést azon népeken is gyakorolja, amelyeket a fejében lévő tabu véd. Hiszen tudja, ha

Vagyis feltehetjük a kérdést: vajon a másik oldal e vokskalkulus szerint ítéli-e meg saját ordenáré hangjai értékét, amelyek messze túlszárnyalják a „radikálisnak” tekintett jobboldali újságírók legdurvább jelzőit?

ezt tenné, hirtelen megfagyna körülötte a levegő, eldugulnának a publikációs csatornák, vége szakadna az ingyenutazásoknak, felolvasókörutaknak és finom borozásoknak. A visszametszettek ugyanis Esterházy apanázsát metszenék vissza, amitől ez a pszeudoarisztokrata udvari cseléd retteg. De mivel a magyart semmi nem védi, legkevésbé a törvény, az kalapáccsal is szétzúzható. Még hálás is lesz érte. Még át is kéredezkedik a másik oldalra. A jó öreg stockholmi szindróma...

És ezzel máris a dolgok lényegéhez érkeztünk. Ahhoz, hogy a mai Magyarországon azokat a publicistákat nevezzük „radikálisoknak”, akik a kendőzetlen deskripció hívei. Leírják, amit tapasztalnak. Úgy, ahogyan látják. Nem hazudnak. Azt a másik oldal teszi. Mint ahogyan azt Makovecz Imre összegzi Jávor Bélának írt drámai válaszában (2003. augusztus 8.), amikor élettapasztalata alapján vonja le azt a következtetést, hogy nem jól tette, amikor a „kültelki világpolgárok cselédeinek” rágalmait válasz nélkül hagyta. Amikor noha a körömlétepők lapja (*Szabad Nép*) méltó utódjának, a *Népszabadságnak* újságíróit tájékoztatta arról, hogy a sevillai magyar pavilon építése közben nem haltak meg munkások halálos balesetben, ezt a lap mégis odahazudta. De ugyanilyen aljas módon támadta őt a *Népszava*, a *Magyar Hírlap*, a *Kurír* vagy a *Blikk*. Ő pedig nem reagált. Bizott a tisztességben, hírnevében, a dolgok természetes rendjében, a józan ítélőképeség diadalában, a barátok nemzetközi körében és még sok másban. Mindhiába.

Vajon elképzelhető-e, hogy egy „jobboldali radikális” újságíró *Konrád Györgyről* írva azt állítaná, hogy a Berlin-Brandenburgi Művészeti Akadémián elmondott búcsúbeszéde után részegen hazafelé hajtván átment kocsjával két német gyereken?

A nevem heti említése nélkül Soros-pénzt nem kapó Élet és Irodalom augusztus 1-jei számában (amelyben a vezércikken kívül „csupán” két cikk támad) **Eörsi István** találóan *Gyűlöletbeszédről* címet kapott írásában szarnak és patkánynak nevezett. Ami, feltételezem, a smithi értelemben mutáns galamboknak és a kívülről jött héjaknak nagyon tetszett. Örömkben vijjogtak, simogatták begyüket, és a szokásosnál is többet potyogtattak. Ebben az esetben sem teszi fel azonban senki a kérdést, hogy **Eörsi** mennyi szavazatot hoz vagy visz. Őket nem az érdekli. Ugyanis ők a szavaknak mágikus erőt tulajdonítanak. Szinte cselekvő erőt. Hogy e lapot kíméljem, azt mondanám, a vudu vallás receptjének engedelmességgel. A kötőtűnek a papíron formált babába szúrásával mentálisan megölik a modelt, képes kielégülést érezve rituális gyűlöletgyakorlásuk neoliberalis árnyékszékén. De persze azt is tudják, hogy a gyűlölet általuk keltett légkörében a legjobb szavazatra mobilizáló szer a megsemmisítendő ellenség elleni gyűlölet fenntartása. Nem a logika a lényeg. Ezért írnak le ugyanarról a megtámadotról – akár ugyanabban a lapban is – két, homlokegyenest és egymást kizáró jelzőt.

Mi pedig, reaktív helyzetünkben, nem teszünk mást, mint a lehető legrealisztikusabban ábrázoljuk azokat, akik a gyűlölettel seftelnek. Bemutatjuk a héja viselkedését és valamennyi anatómiai részét, a csőrétől a begyén át a karmáig, hol skurzbán, hol távlatban. Aktív állapotban tartva ezzel például a szavazók passzivitásra hajlamos részét. És azokat informálva, akik a galambvízióknak álcázott héjacsatornákból tartósan ömlő andalításnak netán felülnének. Azt híve, hogy galamb a héja.

Ilyen, **Eörsi-fajta** kihívások egyébiránt bennünket naponta érnek. Ha Solymosi vagy Jávor receptjét követnénk, akkor *Masaccio* Madonnájaként angyalian mosolyognánk. Még azzal sem védekezhethetnénk, hogy nem vagyunk szar és patkány, mert ugyebár így írni nem polgári. Sőt. A polgári az, ha kormánypozícióban meghagyjuk a helyükön – például a kultúrában és a sajtóban is – az SZDSZ héjait. Mint ez megtörtént az elmúlt kormányzati ciklus idején, amely jelenséget (melynek kára nagyságrendekkel haladja meg bármelyik radikális újságíró bármilyen stílári vagy tartalmi botlásának kárát) Jávor Béla, Solymosi és a Nemzeti Kör többi, autoriterséghez szokott tagjai bíráltni nem mernének.

Sőt, ösztöndíjat is juttatunk nekik. Hadd patkányozzanak bennünket közpénzen. Mert ez így „polgári” és „elegáns”. Mint az, hogy a Nemzeti Kör tagjai által működtetett minisztériumokban hány darab Magyar Nemzetet és hány Népszabadságot, Magyar Hírlapot járattak. Nem merem ideírni, elkerülve a lincshangulat szítását.

Sőt, már attól is tartok, hogyha a galamb *Schmitt Pált* főpolgármesterré választották volna, *Demszky* embereinek jó része ma is százmilliós megrendeléseket kapna.

Nekünk természetesen magunktól soha nem jutna eszünkbe ellenfeleinket elsőként patkánynak vagy szarnak nevezni. Már csak azért sem, mert mi realisták vagyunk. Tudjuk, hogy **Eörsi** nem szar és nem patkány. Nem azért, mert a két szó már foglalt. És nem csak azért, mert a Pesti Központi Kerületi Bíróságon sokunk által könnyen megnevezhető bírók és bírónők – akikben sok a közös vonás **Eörsivel** – bennünket ezért elítélnének, de **Eörsit** ugyanezért nem. Hanem azért, mert akkor hitelességdeficitbe jutnánk. De ezen túlmenően, a majom most ug-

Magyar kulturális programsorozat Hollandiában 2004-ben

A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma nagyszabású programsorozatot készít elő Hollandiában, a holland sörös EU-elnökség idejére, 2004. július 15. és december 6. között.

A kortárs művészetekre összpontosító programsorozat célja – az országunkról alkotott kép frissítése, modernizálása mellett – a már meglévő magyar-holland kulturális kapcsolatok erősítése.

A követségeken regisztrált kapcsolatokon, az esetleges megkereséseken túl a szervezők szeretnének teljesebb képet kapni a magyar-holland kulturális kapcsolatokról.

KERESÜNK OLYAN, 2004 MÁSODIK FELÉRE TERVEZETT KULTURÁLIS ÉS MŰVÉSZETI PROJEKTEKET, AMELYEK MÉLTÓKÉPPEN ILLESZKEDNEK EGY MODERN, DE HAGYOMÁNYAIHOZ HŰ MAGYARORSZÁGRÓL KIALAKÍTOTT KÉPBE, ÉS AMELYEKNEK MÁR VAN HOLLAND BEFOGADÓ PARTNERE.

A javaslatokhoz kérjük mellékelni a következőket:

- A projekt maximum egy (A/4) oldalas összefoglalója
- A megvalósítás ütemterve
- Költségvetés (pénzügyi ütemezéssel)
- A holland partner befogadó nyilatkozata

A javaslatok beküldésének határideje: 2003. október 15.

A javaslatokat a szervezők gondosan mérlegelik, de program véglegesítésére csak a 2004. évi költségvetés elfogadása után kerül majd sor, várhatóan január hónapban.

A javaslatokat lehetőség szerint e-mailen (esetleg postai úton) lehet eljuttatni.

E-mail: hollandfestival@hungarofest.hu
Postacím: Hungarofest Kft.
1072 Budapest, Rákóczi út 20.

rik a vízbe. Ha mi, válaszként, nem azt írjuk róla, ami ő nem, vagyis vele ellentétben nem hazudunk, hanem pusztán azt, ami, sőt, amit magáról is tart, például leírnánk azt a látéleletet, hogy balliberális zsidó (ez az Egyesült Államoktól Franciaországig teljes mértékben elfogadott kifejezés a fősodratú sajtóban, de nálunk e szó büntetlen használatra kaszthoz kötött), mint *Kende Péter*, Vásárhelyi Mária és legvadabb társai, akkor ezt a Nemzeti Kör sok tagja és más galamblelkületűek zokon vennék. Holott ezt az amerikai külügyminisztérium országjelentésében is nyilvántartja – igaz, a „balliberális” jelzőt még hozzá sem téve. Mert nekik, ugyebár, szabad. Így azután mi habozhatunk, hogy mit csináljunk. Vajon írjuk-e le a rípostként, de csak ríposztként, a kettős mérce alkalmazása elleni tiltakozásul, hogy mi a balliberális ikonosztáz mely fő alakját tartjuk pontosan annak, mint **Eörsi** bennünket? Például *Tom Lantost*, a magyarok ellen majdnem genocídiumot végrehajtó, szerencsére likvidált egykori román diktátor kegyeinek galád kereséséért és azért az aljas aknamunkáért, amit oly fáradhatatlanul folytat Magyarország valamennyi jobbközép kormánya ellen? A habozás végén valahogyan mindig odajutunk, hogy ezt tesszük ahelyett, hogy arra gondolnánk, az ilyen ríposzt „méltóságunkon aluli”, aki ilyet ír, „magát minősíti”, ne „emeljük fel” őket a polémiával, vagy ahogy a konfrontáció elől más ürüggyel bújnánk ki. Ezért riadnak el tőlünk a Nemzeti Kör konszolidációra vágyó tagjai, és ezért nem kapunk állami díjat egyetlen kormánytól sem (hála Istennek).

A Nemzeti Körnek egy idő óta mintha nem lenne más foglalatossága, mint a kemény jobboldal bírálata. Teszi ezt oly megszállottsággal, oly vehemenciával, hogy ideje sem marad bírálni az olyan, a jogállam alapjait támadó jelenségeket, mint a legfőbb ügyész, a Magyar Nemzeti Bank és a Magyar Rádió elnökeinek elmozdítására indított kormánykampány, netán a PSZÁF elnökének brutális megveretése és eltávolítási kísérlete, a honvédség leépítése, az iraki szerepvállalás, a mezőgazdaság kivérezetése. Vagy a Magyar Nemzet elleni törvénytelen kormányakciók.

Én lennék persze az utolsó, aki azt állítaná, hogy a jobboldali sajtóban minden rendben van. A világért sincs. De nekem az fáj elsősorban, hogy nem elég hatékonyan végzi munkáját. Hogy sokszor ad hoc módon kap bele ügyekbe, azokat nem viszi végig, és nem követi az ügyeket rendszeresen. Hogy képtelen arra a koncentrációra is, ami ahhoz szükséges, hogy a hasonló jelenségekre hasonló terminológiával vágjon vissza. Em-

lékezünk ugye az Orbán-kormány idején a „csonka kuratóriumra”? Nem volt olyan balliberális lap, amely az MTV kuratóriumáról írva ne biggyesztette volna oda a jelzőt. Az MTV mai kuratóriuma szintén csonka. Hiányzanak belőle a legnagyobb ellenzéki párt képviselői. Ennek ellenére hányszor látjuk jobboldali lapokban a „csonka kuratórium” kifejezést?

A jobboldali sajtó vagy annak egy része bírálható. A bírálat demokratikus jog. De észre kell venni, hogy éppen a legalapvetőbb bírálatról feledkezünk meg. Bírálni azt a gyakorlatot, hogy eddig egyetlen jobbközép kormány sem vette valóban komolyan a médiát. Pontosabban a balliberális média elsőprő fölényét annyira, hogy tervet készített volna a kiegyensúlyozatlanság csökkentésére, miközben nem csak a kontraproduktív retorikában éli ki magát. De még a kiegyensúlyozás felé tett lépések is csak rögtönzöttek voltak. Holott egy remekül szervezett, hatalmas pénzzel működő, profik által működtetett gépezettel állunk szemben. A vele szembeni tehetetlenségünket, nemtörődömségünket, úri gesztusainkat, legintéseinket, a módszeres munkától való vonakodásunkat kellene bírálni. Erre, e bírálat megfogalmazására kellene létrehozni egy nemzeti kört (jobban mondva médiaintézetet), alapvető nemzeti érdekből.

Ha ezt a vitát a nem tudom milyen oldal elkezdte, végig kell vinni. Ez a legalkalmasabb idő. Hiszen a választások még messze vannak. De amennyiben a harmadik jobboldali kormány ismét úgy kerül hatalomra, mint az Antall- és az Orbán-kormány, vagyis meglepődve saját választási sikerétől, a média átforgatására kidolgozott tervek nélkül, és kormányra lépése első másodpercétől kezdve nem kezd munkába médiaterve megvalósításának, akkor még az eddiginél is nagyobb katasztrófának nézünk elébe. Valamint annak, hogy a kormányra lépés után a mostani négy év alatt még inkább kistafirozott balliberális média az eddigiekhez képest is irdatlanabb hazudozásokkal, alantasabb rágalomhadjáratokkal pár hónap alatt mattolja az új kormányt. Remélhető, hogy ebben a minimumban a Nemzeti Kör tagjai is egyetértenek. Ha nem, akkor nem csak Solymosi Frigyes áll Esterházyval közös oldalon.

Utóirat: *Szabó Dezső Új magyar ideológia felé* című könyvének 147. oldalán ezt írja: „Sokáig kerestem a megfelelő történelmi terminust az utolsó négyévi mocsárlázra. Végre ezt (görénykurzus) találtam aránylag legkifejezőbbnek, mert három jellemző sajátságban egyeznek: a görény sunyi, lop és bűdös.” A Medgyessy-kurzust vizionáló Szabó Dezsőtől bocsánatot kérek, hogy nem vagyok eléggé radikális.

A leghitelesebb forrásból

Egy év sikeres együttműködés után a BBC meghosszabbította az InfoRádióval kötött exkluzív stratégiai szerződését. A hírrádióban így továbbra is hallhatóak a BBC tudósítóinak legfrissebb jelentései, hírei és információi, este kilenctől pedig a BBC egyórás, élő Világhíradója Londonból. Mindez hallgatóinknak jó hír, az InfoRádióknak pedig komoly szakmai elismerés.

A **hír** mindennek előtt